

Jolsvai András

SZEMÉLYZETI ÜGYEK

Katona általános alelnök úr, mint kiderült, nem általános alelnöke többé a Magyar Demokrata Fórumnak. Ez a hír látott napvilágot a minap, azzal a kiegészítéssel, hogy Katona általános alelnök úr hónapokkal ezelőtt mondott ugyan le posztjáról, ámde ezt mostanáig senki sem hozta nyilvánosságra. Rendkívüli mértékben megértem és indokoltnak tartom ezt az óvatosságot, magam is úgy vélem, hogy törekeny demokráciánk szűk másfél évtizede alatt még nem vértéződünk fel lelkileg az ilyen horderejű információk befogadására. Őszintén szólva még örvendesebb lett volna, ha ezt a tényt örök homály fedi az idők végezetéig, és nemzedékek hosszú sora azzal a megnyugtató tudattal fejezi be földi pályáját, hogy Katona úr változatlanul és nem szűnő mértékben általános alelnöke a Magyar Demokrata Fórumnak. Látják, mennyi kalamajka származott abból is, hogy Kovács pártelnök úr annak idején nyilvánosan jelentette be, a legközelebbi elnökválasztáson már nem kíván indulni a posztért. Azóta boldog-boldogtalan elnöki ambíciókat dédelget a szocialisták soraiban, a legjobb embereik vadásszák le egymást, és szalámizzák szét a pártot egy majdani elnöki posztért, ezernyi jele mutatkozik már most a fejtelenségnek, amikor pedig összefogásra lenne szükség. Bezzeg a legnagyobb ellenzéki párt soraiban ilyesmi nem fordulhatna elő, ott, ha Orbán elnök úr bármikor kijelentené, miszerint nem indul az elnöki posztért, abból mindenki világosan kiértené azt a jogos igényt, hogy legközelebb vigyék oda neki.

Aztán itt van egy másik elnöki poszt, amiről jobb lenne nem beszélni: az ORTT elnökéé. Már régen kellene hogy legyen elnöke neki, közrádiók és köztévék mennek csődbe az interregnum alatt, mulasztások törvénytársítások lesznek elkövetve, mindegyikbe – a miniszterelnök és az államfő mindaddig nem tudott megegyezni a jelölt személyében. Pedig valamennyi találkozójukra három nevet is vittek fejenként, de fájdalom, egyetlen közös név sem volt köztük. Matematikailag ugye, több mint másfél millió találkozásra van szükségük, hogy egyetlen közös nevet találjanak, és ez is csak akkor lesz így, ha ugyanazt kétszer nem javasolhatják. Szakemberek egyébként azt állítják, ez így nem is szabályos, minthogy a köztársaság elnökének csak egyetértési vagy vétőjoga van, ő tehát nem javasolhatna neveket; na képzeljék, akkor hárommillió találkozó sem volna elegendő.

Ámde a fő baj mégiscsak az, hogy közben röpködnek a nevek jobbról-balról, megannyi kiváló koponya, médiaügyekben jártas független férfiú, bármelyikükre bátran rábízhatni e magas hivatalt, semmivel se lenne kevésbé jobb kezekben, mint eddig volt – és ezek az emberek hétről hétre bukott elnökjelöltként távoznak a színről. Mi szükség

hát nyilvánosságra hozni a nevüket? Nem volna jobb hallgatni róluk? Vagy – ha már így benne vagyunk – nem volna jobb elfelejteni az egészet testületestül, kuratóriumostól, felügyelőbizottságostul, médiatörvényestül?

Vagy itt van ez a vihar az írószövetség lavórjának vizében. Nem lett volna jobb hallgatni arról is? Hisz a nagy patália után tisztázódott, hogy Döbrentei választmányi tag elhíresült beszéde nem volt antiszemita. Ezt maga a költő mondotta volt, hozzátéve rögtön – és méltán –, hogy perbe fogását fontolgatja mindazoknak, akik ilyesmit állítanak róla. Ez nagy megnyugvással tölthet el mindenkit, aki egy dekódolási hiba folytán eddig másképpen vélekedett, és cselekedeteit – a szövetségből való kilépés, oda való belépés, tiltakozás, ellentiltakozás, ellen-ellentiltakozás – eh-

hez igazította. A nemrégiben megkoszorúzott költő csupán a nemzetünk pusztítására törő szakállas idegenek ellen emelte fel dörgő szavát, felhevült hallgatósága pedig „mocskos szidók”-at skandalálva tiltakozott mindenfajta gyűlölet, kirekesztés, megbélyegzés ellen. Magyarországon tehát, istennek hála, nincsen antiszemitizmus, így ha valaki ilyesmit állítana, ne csodálkozzék, ha a bíróságon találja magát. Aki pedig a bíróságon találja magát, azzal bármilyen megtörténhet. **Eörsi** közíró úr például pert

vesztett alapfokon, mert megsértette egyik történészünk jó hírnevét, kiről azt állította, „közéletünk jobboldalának egyik legzüllöttebb figurája”. A bíróság szerint ugyanakkor a „történelemhamisító”, a „pártholdudvaronc” és a „bizniszértelmiségi” kitételek nem lépték túl a véleménynyilvánítás határait.

Így most körülbelül látható, hol húzódnak büntetőjogilag e határok. A jövőben tehát ne állítsuk senkiről, hogy közéletünk egyik legzüllöttebb figurája, mert az esélyesek nagy száma miatt a bizonyítás komoly problémákat okozna.

Nem okozott viszont semmilyen problémát Szanyi államtitkárnak, hogy egykori cége – melyhez ma is rokoni szálak fűzik – jelentős állami megrendeléseket kapott, mint ahogyan az sem, hogy a megbízást az általa vezetett bizottság adta, még ha közbeszerzési pályázaton is. „Mi ezzel a probléma?” – kérdezett vissza Szanyi államtitkár, mintha nem tudná, hogy mi. S mintha nem tudná, hogy mi is tudjuk. Volt időnk megtanulni az előző ciklusban, amikor minden egyes ilyen esetben ez volt a pökhendi válasz: mi ezzel a probléma? Hisz minden jogszerű és törvényes, vagy maximum nem bizonyítható, hogy nem az. Szanyi államtitkár, úgy látszik, elfelejti, mi lett ennek a viselkedésnek a következménye.

Pedig ha már nem tudta megállani közbeszerzés nélkül, jobban tette volna, ha hallgat.

Vagy ha mond is valamit, azt rögtön lefelé teszi.

*Hisz minden
jogszerű és törvényes,
vagy maximum
nem bizonyítható,
hogy nem az.*